

KULTURNI

Listi

APRILA

V VASI MOJEGA DEKLETA

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

LETO XXII
PRILOGA
APRIL 2018

Božena Tanšek

IZBIRA PARTNERJA (Odlomek)

Kako torej najti partnerja? Pozanimala se je, poti je več. Preko ženitne agencije, klasične ali spletne, na zabavah za samske. Dobra baza podatkov so baje pokopališča, kar se sliši kot črni humor. A nekateri obiskujejo pogrebe, da spoznajo vdovca ali vdovo in potem čakajo, da najhujša bolečina mine, in poiščejo stik.

Ker Eti ni bilo, da bi na ta tak »mrhovinarski« način iskala moškega, je poskusila preko ženitne agencije. Zdelo se ji je najbolj varno. Izpolniš vprašalnik, kjer napišeš nekaj o sebi in svojih pričakovanih glede zveze. Pošljejo ti kontakt s kandidatom za partnerja. A bera je bila bolj slaba, čeprav je bilo ponudb veliko. S kakšnim moškim še na kavo ni šla, tako slabo oziroma grdo je bil videti. Izgovorila se je, da je nekaj prišlo vmes in da nima časa. No ja, imela je pač nekoliko višje kriterije, ne samo glede inteligence, ampak tudi glede zunanosti in statusa. Zdi se morebiti kruto, a tako pač je. Tudi tu namreč veljajo zakoni ponudbe in povpraševanja.

Z nekaterimi pa je le šla na pijačo. Tam je začela tehtati videz, osebnost, značaj, urejenost, razgledanost, finančno preskrbljenost ... Bilo je, kot da bi bila na semnju. Želela je prijetnega moškega, ni pa ga želela preživljati, kar je že tudi spoznala, da se dogaja; tudi obratno, seveda. Tudi ni iskala moškega, ki bi njo preživljal. Pa ni bila prevzetna, le dodatnih problemov ni želela, iskala je pač enakovrednega partnerja. A to ni bilo enostavno v tako kratkem času.

Prvi je odpadel že, ko je spregovoril, imel je obupne zobe. Nehote se je vprašala, kolikokrat na mesec jih je zobna ščetka očistila, pa najbrž ne samo njih. Drugi ni imel avta, živel je v najemniškem stanovanju, službo je imel za določen čas, torej bi se zagotovo »obesil« nanjo, tudi sicer ni bil finančno najbolj preskrbljen. Moral je plačevati tudi preživnino za svoja otroka. Že ona se po ločitvi ni zlahka prebijala skozi življenje, ni želela težav s tega naslova.

Tretji je bil preveč »pameten« in je imel ves čas srečanja monolog. Jasno je, da se ni več dobila z njim. Naslednji je iskal kuharico, perico – gospodinjo, kar v tem emancipiranem veku odpade, spet drugi je bil avanturist. Posumila je celo, da se izdaja za samca in da je sicer poročen. Na prstancu je imel belo liso od prstana. Najbrž je iskal ranljivo žensko za popestritev svojega dolgočasnega seksualnega življenja. In tako dalje, veliko različnih cvetk je bilo, več kot za velik šopek.

Andrej Krevzel

BREZ NASLOVA **(Odlomek)**

Potem sem pomislil na to, da bi hišo porušili s pametnimi raketami.

To bi bil razcvet tehnike, ki si se ji občasno predajal s strastjo in je bila včasih lepša kakor razumevanje umetnosti.

Zadeli naj bi trebuh poslopja ... Stvar se je zdela privlačna, kar naj bi zadalo smrtni udarec osamljenosti.

Govorili so, da bi bil postopek predrag, ti pa si vztrajal, da bi bila to bojna vaja, saj morajo tako ali tako preverjati zmogljivosti te navdušujoče tehnike.

Primer se ti je zdel privlačen in vsi bi pridobili čast.

Novosti bi se širile z nadzvočno hitrostjo in prepričan si bil, da bi čutili spremembe ...

Tako naj bi ena od obeh raket zadela pročelje, tisto že razpokano steno, in druga bi zdrobila in zažgala notranji nered, uborno pohištvo in blago. Rešitev bi bila stoodstotna in tebi se je zdelo, da smo pravkar zasedli novo stanovanje na ravnem polju, kakor poje ljudska pesem.

Zaželel si si takšne zgodbe. Povečala bi pričakovanje, saj si se tako boril z bedo, ki nas je obdajala.

Navsezadnje bi bilo raketiranje velik dogodek, prvovrstni pripetljaj, ki ga je gledal na lastne oči in ki naj bi vplivalo na razpoloženje in pritrjevanje njihove usmeritve in nekih drugih dogodkov, kot je selitev s prikolico in traktorjem, boljša prehrana, elektrika, vodovod in drugo. Razmišljal je, da je bolehal od življenja v napol podrti hiši, ki se je nevdružno sesedala. Da bi pospešili proces razpadanja, si je omisllil številne akrobacije, s katerimi bi zadostil tej nemoči, kjer so prebivali. Resnično si je želel podreti zidove in zgraditi novo domovanje, soliden začetek, s katerim bi se uprl glasu, da naj se ničesar ne spominjam, da se bo samo po sebi zrušilo, vi pa boste dobili novo stanovanje ob pravem času.

Ta vzrok poimenovanja sem hotel pojasniti tako, da bi bil razumljiv okoli našega življenjskega prostora. Pomagal mu je čas, ki je nagrizel postojanko in vse je kazalo na katastrofo, še posebej to, ki so ji bili izpostavljeni. Sesutje je bilo samoumevno. V bistvu je odslužila svojemu namenu in razmišljal sem o odkupu, pa ni ustrezalo zahtevam življenja. Sicer pa denarja tako ali tako nisem imel, če pa bi ga imel, se ne bi splačalo v nobenem primeru.

Tako je razumeval očeta, ki mu je bila zadnja postaja na poti v večnost. Njemu podobno, saj je samo begal sem in tja in se ni hotel ustaviti nekje blizu nas.

Razmišljal je, kako ugoditi pomanjkanju mentalitete, to je bil tudi pereč vzrok, da ga nikoli ni bilo doma, pa je razmišljal in se spraševal, ha, zakaj nisi bil uspešen pri odkrivanju boljšega življenja?

Vzrok je bila skupna upornost, ko so prav tako skrivaje razmišljali o dotrajanosti poslopja in kako bi najhitreje odšli od tod ...

Ne se opravičevati!

Oh ... hhotenja

Hotenja se ne spreminjajo.

Hotenja se ne spreminjajo, vendar so vsako leto različna.

Kako je to mogoče?

Pišem o literarnih Hotenjih. Ustanovila jih je Zveza kulturnih organizacij Velenje leta 1980. Izhajajo neredno. Vendar redno izhajajo.

Po 38-tih letih obstoja je lani izšla 27 edicija proze, poezije in še nekaj besedil kar tako.

Velikokrat smo že preštevali vse mogoče statistike, zato tokrat ne bom izvedel nobenega drugega računa, kot da povem sledeče: do zdaj je na leto izšlo povprečno 0,7 Hotenj. To sem zapisal zato, ker je 0,7 v resnici nič celih srečna številka.

Hotenja so skoraj gotovo najstarejša lokalna literarna edicija v Sloveniji. Morebiti ji stoji ob boku samo še izolska Fontana, če še seveda izhaja. Ne vem. Značilnost Hotenj kot Fontane je žal tudi ta, da teh raritet ne morete čisto nikjer kupiti.

Hotenja so še vedno takšna kot so bila in so sama sebi namenjena. To se bere kot kritika, pa ni.

Tako pač je.

Sodobna, živa, obrobna slovenska literatura je čisto vsa do zadnje črke sama sebi namenjena in s tem je vse v redu.

Kdor jo hoče, jo že najde.

V Hotenjih in drugih takih edicijah je največ objavljane poezije.

Včasih se mi že zdi, da mnoge slovenske pesnice in pesniki te in take pesmi pišejo z valjčkom, da ne rečem z »valcnom.«

Zato sem za predstavitev Hotenj v Listu iz sedemindvajsetice izbral odlomka dveh proznih tekstov. Lahko rečem, da sta prav reprezentativna primera različnosti literarne ustvarjalnosti, ki je živa in je okoli nas.

Prvi odlomek predstavlja delo Božene Tanšek. Preprosta vsakdanja zgodba o vsakdanjih rečeh, kot jih poznamo v življenju. Ljubezen. Pa niti ne toliko ljubezen, kot partnerstvo. Pa niti ne toliko partnerstvo, kot iluzija dobrega partnerstva in kako iluzijo pregnesti v resničnost. Največkrat se sploh ne da, čeprav se nam zdi, da smo tik pred uspehom. O tem teče črtica.

Drugi odlomek je iz skicirke Andreja Krevzla, ki je z literaturo ustvaril vrhunski, vase zaprti svet. V njem se živi po nam neznanih pravilih. A se živi in še kako! To je branje za literarne sladokusce. Če ste kdaj brali Kafko, Bulgakova, Jerofejeva, Gruma ali Kosovelove Integrale in vam je bilo tisto všeč, boste z užitkom prebirali tudi Krevzla.

Toliko sem se namenil zapisati o Hotenjih 27, ki so izšla lansko leto.

V njih je veliko dobre, a prezrte literature.

Vzemite jih v roke. Samo ne me vprašati, kje jih lahko dobite. Se boste že znašli. Za začetek poskusite v knjižnici poleg Tuša.

 List

Revija za kulturna
in druga vprašanja
občine Šoštanj in širše.

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko
Menih, župan.

Odgovorni urednik in
vodja redakcije (kultura)
Peter Rezman

Jezikovni pregled

Anja Švener

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s.p.

Tisk

Grafika Gracer d.o.o.

Naklada

700 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da
prispevke za LIST št. 5/2018,
pošljete najkasneje do 16. maja
2018 na elektronski naslov:
list.revija@gmail.com

MESTNA KNJIŽNICA ŠOŠTANJ – MAJ 2018

KNJIŽNI SEJEM

ponedeljek, 7. 5. 2018, od 10.00 do 18.00

Za vse ljubitelje starih knjig, sejem rabljenih knjig, prvi ponedeljek v mesecu. Da knjige ne bi romale na odpad, jim skušamo najti na sejmu nov dom, tako ohranimo dostojanstvo starim odsluženim knjigam, ki še vedno nosijo v sebi sporočilo za vsakogar, ki si bo vzel čas zanjo in njene porumenele liste.

Poleg podarjenih knjig prodajamo tudi knjige, ki so odslužile svojo nalogo v naši knjižnici, z namenom, da najdejo pot med ljudi in tako polepšajo dan strastnim bralcem in zbirateljem. Knjige se prodajajo po simbolični ceni 1 €.

RAZSTAVE: Razstava Neža Maurer maj

Razstavljali bomo zgodbo o življenjski poti Neže Maurer. V sliki in besedi bo predstavljeno bogato ter razgibano življenje in delo znane slovenske umetnice. Avtorica razstave je Stanka Ledinek. Razstava bo na ogled do konca meseca maja.

Pomladna pravljica

Na otroškem oddelku bomo pripravili pravljice, ki govorijo o naravi, živalih in pomladi. Vse knjige si bodo otroci lahko izposodili.

Pomlad se prebuja

V Vrtnu Šoštanj so težko dočakali pomlad, zato so se z velikim veseljem lotili ustvarjanja. Skupaj z vzgojiteljicama Andrejo in Vanjo so ob delu zelo uživali. Kako jim je uspelo pa boste ugotovili ob ogledu razstave.

POTOPIŠNO PREDAVANJE ŽIGA MIKLAVC: POTEPI ZA SRCEM V NEZNANO torek, 8. 5. 2018, ob 18.30

Ko te pokliče Srce, je lepo, da ga poslušáš. Če ga poslušáš, te pelje v neznani, a še kako dobro poznani dom. Popelje te v Mir in Veselje. Seveda brez Nemira in Žalosti, sploh ne bi prišli do njih. Žiga Miklavc nas bo popeljal na Tenerife, Bali in Italijo, kamor je Srce peljalo njega.

URA PRAVLJIC

četrtek, 3. 5. od 17.00 do 17.45

Namenjeno otrokom od 3. leta dalje. Pripoveduje Marjetka Blatnik.

KAMIŠIBAJ

10. 5. ob 17.00, v Mestni knjižnici Šoštanj

Kamišibaj je japonska oblika pripovedovanja zgodb ob slikah, ki so vložene v lesen oder. Ob pripovedovanju se menja slike, ki prikazujejo dogajanje v zgodbi. Pripovedovala bo Lijana Rezman. Namenjeno otrokom od 3. leta dalje.

PRAVLJIČNA JOGA

četrtek, 17. maj ob 17.00

Pravljčna joga je namenjena otrokom od 3. leta dalje. Ob poslušanju zgodbice bomo otroke popeljali v svet jogijskih položajev (asan). Postali bodo lahko hrabri junaki, pogumni levi, zviti krokodili, lahkotni vetrovi ali pa prikupni kraljeviči in princeske.

Izvajata Nina Časl in Marjetka Blatnik.

PRAVLJIČNA MEDITACIJA ZA OTROKE Z JANJO IN MEDVEDKOM TAPKOM

četrtek, 24. maj, ob 17.00

Sproščanje s pravljčno meditacijo in tapkanje pri katerem se bodo otroci »polnili« s pozitivno in ustvarjalno energijo. Otroci se zelo hitro odzovejo na tapkanje, kadar pri tapkanju uporabim medvedka ali kako drugo igračko. Na ta način otroci prenesejo vse svoje težave na igračko in se lažje znebijo težav, ki jih imajo. Otroci naj s seboj prinesejo igračko, medvedka, punčko... Primerno za otroke od 3. leta dalje.

LETNI KONCERT GLASBENE ŠOLE VELENJE – ODDELEK ŠOŠTANJ

V glasbeni šoli Velenje – oddelek Šoštanj skozi vse leto odmeva glasba. Učitelji skupaj z učenci ustvarjamo in poustvarjamo dobro, kvalitetno glasbo in del tega poustvarjanja smo predstavili v torek, 10. aprila 2018, na Letnem koncertu v Kulturnem domu Šoštanj.

Z učenci smo pripravili raznolik koncertni program. Predstavili so se kot solisti (klavir, kitara, violina, violončelo, flauta, rog, tuba, harmonika, klarinet, tolkala) in združeni v komorne skupine (citre, trobila, flavte in tolkala).

Mladi glasbeniki so nam pričarali prijeten glasbeni večer in dokazali, da je glasba še vedno najbolj priljubljen jezik sveta.

MLADINSKI PEVSKI ZBOR OŠ KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA ŠOŠTANJ ZLAT V ZAGORJU

Od 26. do 28. marca 2018 je v Zagorju potekalo 50. državno tekmovanje otroških in mladinskih pevskih zborov. Po uspešnem nastopu na regijskem tekmovanju v lanskem šolskem letu, se je tega tekmovanja prvič v zgodovini šole udeležil mladinski pevski zbor OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj z zborovodkinjo Metko Berk in korepetitorko Klementino Rednak Mežnar.

Na tem prestižnem tekmovanju je naš zbor dosegel izjemen rezultat. Prejeli smo ZLATO PRIZNANJE in posebno priznanje ZA NAJBOLJŠO IZVEDBO SLOVENSKE

LJUDSKE SKLADBE za mladinske zборе Ena ptička skladatelja Črta Sojar Voglar. Zbor je v priprave vložil ogromno dela. Na vaje smo prihajali tudi ob sobotah, udeležili smo se tridnevni priprav na Treh Kraljih in s trdim delom dokazali, da lahko šolski zbor, v katerem sodeluje 45 učencev od 5. do 9. razreda, doseže tak zavidljiv rezultat. Hvala vsem staršem in učiteljem za toleranco in spodbudo.

Iskrene čestitke pevkam, pevcem, mentorici Metki in korepetitorki Klementini.

K. R. Mežnar

PLETARSKJE MOJSTROVINE IZ VRBOVINE V ZIMZELENU

V četrtek, 5. aprila 2018, smo v DEOS Centru starejših Zimzelen Topolšica odprli gostujočo razstavo pletarskih izdelkov šoštanjskega mojstra Ivana Verdника (1928–2006).

Na ogled je izbor izdelkov, ki so bili v začetku leta 2016 prvič razstavljeni v Vili Mayer (objekt Občine Šoštanj). Gostovanje razstave v Topolšici je že šesto zapored, poleg Domžal, Rogatca, Škofje Loke, Ljubnega in Nazarij. Načrtujemo še gostovanja v Muzeju premogovništva Slovenije v Velenju, jeseni pa še v Veržeju ter Ribnici.

V Topolšici je polno dvorano obiskovalcev pozdravil Darko Menih, župan Občine

Šoštanj. Razstavo je odprla Andreja Štefan Bukovič, direktorica centra. Projekt in pletarja Verdника sta predstavili avtorici Špela Poles in Zofka Šuligoj. Pogovor je vodila Nataša Gerkeš. Odprtje razstave sta z glasbo oplemenitili citrarki Jožica Klanfer in Anica Sešel.

Razstavo spremljata katalog pletarskih izdelkov v tiskani obliki in kratek dokumentarni film z naslovom Ivan, režiserja Jake Šuligoja. Razstava v Topolšici bo na ogled do 11. maja 2018. Vabljeni.

V. M.

Utrinek z odprtja gostujoče pletarske razstave v DEOS Centru starejših Zimzelen Topolšica. Foto: arhiv Zimzelena Topolšica.

NAPOTNIKOVO LETO 2018 V OBČINI ŠOŠTANJ

Lansko leto se je porodila ideja, ki se letos udejanja: v okviru projekta Napotnikovo leto 2018 v občini Šoštanj obeležujemo 130. obletnico rojstva akademskega kiparja Ivana Napotnika, mojstra ustvarjanja v lesu. Bil je eden prvih, na Dunaju akademsko izobraženih kiparjev na Slovenskem, šoštanjski rojak in od leta 1958 častni občan Šoštanja.

Napotnik je bil izjemno ustvarjalen; evidentiranih je okoli 400 njegovih umetnin. Občina Šoštanj ima danes v lasti kiparsko zbirko, ki obsega več kot 70 Napotnikovih del, ki so od leta 2010 dalje kot stalna zbirka na ogled v Vili Mayer v Šoštanju.

Hkrati letos v šoštanjski občini obeležujemo še:

- 55. obletnico ustanovitve Napotnikove galerije,
- 50. obletnico Likovnega sveta otrok v Šoštanju,
- 45. obletnico Male Napotnikove kiparske kolonije,
- 20. obletnico ustanovitve Mestne galerije Šoštanj ter
- obletnico odprtja prenovljene Vile Mayer in vzpostavitve stalnih zbirk v njej.

Pred natanko 40 leti je bil ustanovljen Kulturni center Ivana Napotnika v Velenju. Prihodnje leto bo minilo 40 let od ustanovitve stalne zbirke Ivana Napotnika in njene postavitve leta 1979 v Šoštanju ter 60 let od velike pregledne razstave

Občina Šoštanj

2018
Napotnikovo leto
v občini Šoštanj
akademskega kiparja
Ivan Napotnik, 1888-1960
130. obletnica rojstva

Ivana Napotnika ob kiharjevi 70-letnici v Narodni galeriji v Ljubljani leta 1959. ltd. Veliko bolj ali manj okroglih letnic in obletnic, ki se jih trudimo obeleževati na različne načine; letos torej v sklopu 130. obletnice kiharjevega rojstva. Za protitež temu nepreštevemu številu števil povzemam misel, ki jo je izrekel modrec, in se bo morda z njo kdo celo strinjal: čas življenja in čas smrti sploh nista pomembna podatka. To leto ali ono. Niso pomembna prihajanja in odhajanja; edini pomen je v bitju. – Bitje? Torej niti ne »pečat«, ki ga nekdo pusti za seboj? Hm. Zastavili bi si lahko še druga zagonetna vprašanja; vrnimo se raje k 130. obletnici kiharjevega rojstva, ki je pravzaprav »izgovor«, da ponovno in z vso pozornostjo izpostavimo materializirano Napotnikovo umetniško izražanje in njegovo umetnost poskušamo še bolj približati ljudem.

Nosilec projekta je Občina Šoštanj (s središčem dogajanja v Vili Mayer), v sodelovanju s številnimi drugimi institucijami in posamezniki. Projekt populariziramo z uporabo logotipa, ki je bil razvit posebej za Napotnikovo leto 2018

v občini Šoštanj – je v topli barvi lesa in z Napotnikovima inicialkama, ki ju je kihar vklesal v enega od svojih kipov. Okrogla oblika logotipa komunicira z obstoječim logotipom Vile Mayer, kjer je Napotnikova stalna zbirka. Tudi prenovljena Vila Mayer (objekt Občine Šoštanj) je odraz velike pozornosti, ki jo Občina Šoštanj namenja kulturni dediščini.

V okviru Napotnikovega leta načrtujemo več kot trideset aktivnosti in dogodkov, med katerimi izpostavljam sledeče: Junija bomo v Vili Mayer, v sklopu stalne postavitve kiharске zbirke odprli prenovljen razstveni prostor, kjer bomo s celostensko predstavitevjo izpostavili Ivana Napotnika kot kiharja ter nanizali prelomnice v njegovem življenju in ustvarjanju. Ob tej priložnosti bomo organizirali tudi okroglo mizo, h kateri bomo povabili Napotnikove poznavalce.

V Šoštanju bomo v okviru 7. poletnih filmskih večerov predvajali nov, kratek dokumentarni film o Ivanu Napotniku in njegovi zbirki v Vili Mayer. Film nastaja v sodelovanju z Muzejem Velenje.

Jeseni bomo v sklopu prireditev ob občinskem prazniku, v Evropskem tednu mobilnosti in ob Dnevih evropske kulturne dediščine pripravili plakatno razstavo o kiharju. V začetku oktobra bo v Vili Mayer Mala Napotnikova kiharska kolonija, ki jo že 45. leto zapored organizira Medobčinska zveza prijateljev mladine Velenje. Novembra bomo v sodelovanju z Muzejem Velenje predstavili novo publikacijo o Napotnikovi galeriji, ob 55. obletnici njene ustanovitve v Šoštanju, ki bo dopolnila že obstoječo publikacijo iz leta 2007 s še ne objavljenimi deli.

Na dan Napotnikovega rojstva, 12. decembra bomo v sodelovanju z Zavodom za kulturo Šoštanj priredili slavnostno akademijo, kjer bomo predstavili še drugo publikacijo o kiharju, s katero se bo Občina Šoštanj poklonila umetniku in mojstru Ivanu Napotniku ob 130. obletnici njegovega rojstva.

O dogajanju bomo obveščali prek medijev in socialnih omrežij. Vabljeni v Šoštanj, vabljeni v Vilo Mayer.

Stalna kiharska zbirka Ivana Napotnika v Vili Mayer. Foto: Uroš Acman.

V VASI MOJEGA DEKLETA - KOMIČNI MUZIKAL, KI GA NE SMETE ZAMUDITI

V kulturnem domu Šoštanj bo 4. maja, ob 19.00, premiera komičnega muzikala *V vasi mojega dekleta* po motivih istoimenskega filma Mateja Vraniča. Potrebno je poudariti, da je muzikal redkeje postavljen na šoštanjskem odru, zato je pričakovanje toliko večje.

Kot že rečeno, Vraničev film odlično predstavlja Skorno in njegove prebivalce, še posebej člane posameznih društev, ki skrbijo za ohranjanje tradicij in ljudskih običajev, med njimi Jajčarije, ki jo tradicionalno praznujejo „Pod kozolcem“.

Člani MePZ Skorno (zbor, ki uspešno deluje že šest let) so se tako »navdihnjeni« obrnili na dramaturginjo in scenaristko Alice Čop, režijo in scenografijo pa zaupali Kajetanu Čopu. V takem sodelovanju nastaja avtorski muzikal, s katerim so želeli predstaviti šege kraja na poseben način – skozi komično dramsko besedilo, v katero so spretno vpredene številne slovenske ljudske pesmi, značilne tudi za Skorno.

O čem torej pripoveduje muzikal?

O lovčevi hčeri Lizi, ki je diplomirala v Ljubljani in se vrača domov ravno na dan velikega slavja, Jajčarije. Vsi pričakujejo, da prihaja domov za stalno, še posebej do ušes zaljubljeni postavni kmet Lojz, ki je že čisto vsem – najmanj enkrat – pripovedoval o njuni „rožnati prihodnosti“. A na njegovo neprijetno presenečenje se Liza ne vrne sama! S seboj

pripelje svojega ljubljanskega zaročenca, Ludvika. Medtem ko Lojzu zavre kri, se v zgodbo vmeša simpatična Fančka, ki hoče Lojza zase. Ker jo do sedaj Lojz ni niti opazil, vidi priložnost, da se ji uresničijo življenjske sanje...

Ob tem ne smemo pozabiti na Ludvika, ki ima težko nalogo – kako se vključiti in kako ga bodo sprejeli. Najtrši „oreh“ bo, kakopak, njegov bodoči tast.

Ob tem ne manjka komičnih zapletov in seveda glasbe.

Posebnost so tudi dialogi v skornskem narečju in živa glasba na ljudskih instrumentih kot so harmonika, lončeni bas, kazu, ribež...

V gledališki list, ki ga boste prejeli ob obisku, so se poleg Alice in Kajetana Čopa zapisali ostali sodelujoči:

Koreografija: Nina Lambizer
Zborovodkinja: Vesna Pirečnik
Vodja projekta: Irena Skornšek

Nastopajo:

Člani Mešanega pevskega zbora Skorno in v glavnih vlogah:

Liza: Sabina Skornšek

njena mama: Mojca Mikek
njen ate, lovec: Matej Skornšek
Ludvik, njen zaročenec: Tomi Glasenčnik
Lojz: Dejan Palir
Fančka: Klementina Mikek
natakarica: Katarina Boj / Tadeja Napotnik
njen sin: Denis Trap
ter ostalih vlogah:
Vesna Pirečnik
Irena Skornšek
Maruša Skornšek
Tina Skornšek
Karmen Skornšek
Nina Lambizer
Boštjan Skornšek
Grega Skornšek
Marko Podvratnik

Glasbo izvajajo: Mitja Skornšek, David Fijavž, Rok Dragar, Tjaša Pirnat.

Da se igralcem ne bo zatikalo skrbi Nika Kmetič.

Sceno so izdelali člani MePZ Skorno, poslikal pa jo je Roman Skornšek.

Fotografije je prispeval Matej Vranič, gledališki list pa oblikovala Karmen Skornšek.

Pred premiero smo se pogovarjali z scenaristko Alice Čop

Pobuda je prišla iz vrst MePZ, kako so te poiskali?

Moram priznati, da sem bila zelo presenečena, prijetno seveda, ko me je oktobra poklicala Irena Skornšek, ki je vodja tega projekta, če bi bila za Mešani pevski zbor Skorno pripravljena napisati muzikal. Sestali smo se - ona je zraven pripeljala zborovodkinjo Vesno Pirečnik, jaz pa Kajetana, ki je režiser predstave, in smo se zmenili, kako in kaj. Iz njihove strani je šlo za željo preizkusiti se v igri, v žanru muzikala in predstaviti Skorno ter njihove običaje. Jaz sem v zgodbi potem izpostavila Jajčarijo, ker se mi zdi nekaj posebnega.

Kako si se lotila pisanja vsebine?

Pisanje scenarijev je moje vsakodnevno delo. Tokrat pa sem se morala lotiti iz povsem drugega konca, saj so mi prepustili izbor ljudskih pesmi. Štiri dni sem sedela za računalnikom in preko YouTube poslušala vaše ljudske iz vseh koncev Slovenije. Iskala sem takšne, da bodo vsebinsko pasale k dogajanju v predstavi in da bodo čim bolj raznolike - od veselih do takšnih, ki te res ganejo pri srcu. Iskreno, prej jih nisem dobro poznala, a so mi zmeraj bolj všeč!

Posebnost je, da je scenarij v »skornskem« narečju, ti pa si po rodu Čehinja?

Scenarij sem seveda napisala v pogovorni slovenščini – v narečje smo ga potem spravili s skupnimi močmi na vajah.

Kako so sprejeli tvoj tekst in kako gledaš na nastajanje na odru.

Mislím, da jim je všeč in upam, da bo tudi gledalcem. Pisala sem ga s tem, da so pevci, in ne igralci, torej je zgodba enostavna, veliko se pove skozi songe in plese v koreografiji Nine Lambizer. Sem pa na vse izredno ponosna, da so se podali na to pot in jih je res fenomenalno opazovati med vajami, kako so se igralsko razcveteli in so zmeraj boljši!

Veliko je seveda odvisno od režiserja in Kajetan Čop je bil gotovo prava izbira. Takole smo ga vprašali.

Podpisan si pod režijo komičnega muzikala V Vasi mojega dekleta. Si prvič delal režijo muzikala?

To je moja druga glasbena predstava. Čeprav vse naše predstave vsebujejo veliko glasbe.

Glede na to, da so glavni akterji pevci, kako si jih igralsko usposobil?

Na začetku smo delali veliko vaj, ki izboljšajo igro. Pristop je bil čisto pedagoški.

Kakšen je bil tvoj pristop pri režiji?

Režija nastaja sproti. Prilagaja se pogojem in dogajanju na vajah.

Sodeloval si tudi pri scenografiji, kakšna je?

Preprosta. Funkcionalno opisna. Scenografija mora služiti predstavi. Ji dati dodano vrednost.

Kako so potekale vaje, koliko je vseh nastopajočih in kakšna zanimivost iz vaj?

Vaje so bile večinoma 2x tedensko. Glede na to, da je to glasbena predstava, smo morali vaditi igro, petje in ples. Za petje je poskrbela Vesna Pirečnik, za ples Nina Lambizer. Z Alice sva opravila ostalo. Vaje so bile poučne in zabavne.

Na odru bo 18 igralcev, 4-je glasbeniki in šepetalka.

Kakšna so pričakovanja, glede na vsebino, igro in glasbo in petje?

Moje pričakovanje je, da se bodo nastopajoči imeli zabavno in odlično. Posledično seveda tudi gledalci.

Toliko zaenkrat, o vtisih pa seveda po premieri.

Muzikal je nastal ob množični podpori različnih organizacij, ki so skrbno zabeležene na gledališkem listu, med njimi tudi Zavod za kulturo, ki je dal MePZ v uporabo prostore za vaje in seveda premiero, ki bo kot rečeno, 4. maja 2018, ob 19.00, s ponovitvijo 6. maja.

Foto: Matej Vranič

DROBLJENJE RAZDALJ

Pesnica Tanja P. Hohler iz Celja, ki je bila gostja marčevskega Galerijskega večera je znano ime v literarnih krogih, tako v Sloveniji kot v tujini. Po zmagi na festivalu mlade poezije Urška 2006 se redno pojavlja s svojimi objavami v različnih literarnih revijah, udeležuje pa se tudi festivalov in gostovanj v tujini.

V letu 2006 je izšla njena prva pesniška zbirka *V ostrem kotu*, v letu 2017 pa pri Hiši poezije druga *Drobljenje razdalj* (*Nazaj v votlino*). Hohlerjeva se sooča tudi s pisanjem kratkih zgodb in strokovnih člankov s področja duševnega zdravja. Trikrat je bila finalistka pesniškega viteškega turnirja, ki ga organizira Založba Pivec Maribor. Je tudi dobitnica priznanja Občine Slovenske Konjice.

Večer, ki ga je vodila mag. Milojka B. Komprej, je tekel predvsem v smeri pisanja kot načina življenja in prebiranja poezije, ki je v zadnji knjigi izpeljana v sedmih sklopih v stalni dvokitični obliki – prve kitice imajo po tri, druge po pet verzov, razen v drugem sklopu, kjer je vrstni red obrnjen. Zbirka je bila postavljena že nekaj časa in je samo čakala priložnost, da obogati slovenski literarni prostor.

Spremno besedo (v knjigi je objavljena skrajšana oblika) je napisal dr. Zoran Pevec, ki pesnico na nek način strokovno spremlja večji del njenega ustvarjalnega obdobja. Na koncu je zapisal: *V celoti gledano je lirski subjekt kljub temini v sebi, kozmološko odprt, neulovljiv in prav na koncu v zavedanju preobrazbe, na eni strani spremenljivosti življenjskih resnic, znotraj katerih je celo Bog zmuzljiv, kaj šele eksistencialna stvarnost. Tu se iz votline svojih skrivališč in v zavedanju sebstva prepušča idem odgovoru o tem »kaj sem« in na kar bo, v to trdno verjamem, pozitivno odgovoril sleherni omikani bralec.*

Hkrati pa je o posameznih sklopih povedal: *Pričujoča pesniška zbirka z naslovom Drobljenje razdalj (Nazaj v votlino) na nek način nadaljuje njeno pesniško paradigmo upovedovanja sebstva in različnih, včasih težavnih življenjskih situacij, z razliko, da je njena tokratna avtopoetika zrelejša, bolj domišljena. (...) Premišljeno je tudi refrensko ponavljanje naslovnih sintagm oziroma besed na začetku vsake pesmi.*

Lirski subjekt v tej poeziji ves čas drugoosebno nagovarja sebe skozi drugega, se neizprosno

analizira in secira svoj Jaz z notranjim monologom, besedo za besedo drobi in preizkuša smisel in misel tubitne stvarnosti, ki je izražena tudi s podnaslovno sintagmo Nazaj v votlino. Toda to ni Platonova votlina, iz katere je potrebno oditi, da bi spoznali resnico, temveč votlina - skrivališče, v katerem pesniški jaz bachelardovsko premisli in na različne načine dojema samega sebe. Medtem ko se konstituira skozi pesniški glas, ko potuje skozi različne življenjske situacije,

ugotavlja sebstveno ipsiseto, v smislu »kdo sem«.

Ta »kdo sem« se v prvem sklopu prične s prebujanjem, z refrenskim Prebujaš se, v zavedanju o iskanju sebe se realizira z drugim, ki je na videz »neotipljiv« v jungovski arhetipski usedlini, a se še kako dobro zaveda potlačenosti preteklosti in tudi neželenih dogodkov v življenju (»podrasti zamer«). Eksistencialno prvinskost zaznava

TANJA P. HOHLER

Drobljenje razdalj

SONČNICA

Foto: Dejan Tonkli

intuitivno, brez besed, v zavedanju skrajnosti, v dobrem in zlem, a tudi v ravnovesju med tesnobo in obupom ter svobodo in strastjo ustvarjanja in domišljije. Dovolj si polnokrvno živeti, zato se »prebuja«, ozavešča znotraj svojih in družbenih spon. Poizkuša najti sebe in drugega v sebi, biti zase, ves čas se išče ter ob tem spreminja. Ženska in moški sta v tem pesniškem miljeju lahko eno, kot angel z dvema kriloma, iz ljubezni ter medsebojnosti, a tudi z razlikama med enim in drugim.

Drugi sklop, *Povsod si*, zavedanje in iskanje sebstva nadgradi s tem, da je človek kot samosvoje bitje sicer sam s sabo, a se konstituira tudi s pomočjo drugega, v drugem. V tem delu iz lirskega subjekta veje tesnoba, ki v svoji krhkosti postaja tudi ne-udomačena dvomljivka. Sicer je kdaj kje potrebno kaj preseči, preskočiti in četudi večinoma pozitivno, vedno najde tudi negativni protipol. Ko je pesniški jaz povsod, je ob njem tudi njegov preostanek in ko čas hiti naprej podzavest ostaja v sleherniku. (...)

V četrtem sklopu *Domišljaš si se* Hohlerina pesnica doživlja kot uporniško samosvoja v tišini, čudenju, dajanju in sprejemanju sebe ter drugega, v zanosu in slučaju, v zmožnosti, nagnjenju, težnji in strasti. Zaveda se minljivosti v večno cikličnem ponavljanju, vračanju in obračanju že znanega, a v vedno znova novem in novem rojevanju otroka, s katerim je nakazano tudi upanje in zaupanje v novo pot skozi življenje.

Tako lirski subjekt v sklopu *Plešeš* ne samo »rojeva otroka«, ampak ga tudi išče v sebi, obenem pa v plesu ritualno preizkuša meje skrajnosti, občutenja, osuplosti in čudeža sveta. Prihaja in odhaja od sebe, je otožen, a zna tudi pozabiti in z »lahkostjo svojega koraka« venomer potuje dalje in naprej. Pesniški jaz živi za ta hip, da bi se znašel v prihodnosti, je na poti med materjo in hčerko, med modrostjo, bivanjsko nemirnostjo in ljubeznijo.

V predzadnjem, šestem sklopu z naslovom *Pozabljaš na videz* avtorefleksivno pozablja

na spomine, na dom, na sliko na steni (»zbledeli akvareli«), vse pa se vendar vrača, v skrivalnici podzavesti, »na dnu zatrtih hrepenenj« in v »škrebļljanju« preteklosti. Lirski jaz morda tudi zato v zadnjem sedmem sklopu *Letiš* v uganki pričakovanja vijuga med sanjarjenjem in neznanim, med tu in sedaj, v celo nekoliko spokojno »brez-mejnem miru«, v letargičnem sprejemanju življenja takšnega kot je, četudi se čuječno ne vdaja, je, obstaja, samozavestno, včasih nekoliko izpraznjeno odsotno, celo nihilistično, a kljub vsemu kljubujoče z močjo noči, a z vero v samo sebe.

Foto: splet

TRAČ ALI MNOGO HRUPA ZA NIČ – MUZIKAL GAŠPERJA TIČA JE KOT SE ŠIKA!

V Mestnem gledališču ljubljanskem so v koprodukciji z Gledališčem Koper na oder postavili prav posebno predstavo, izvirni slovenski muzikal „Trač ali mnogo hrupa za nič“ po motivih komedije W. Shakespeara „Mnogo hrupa za nič“ in z uporabo citatov iz drugih njegovih del (kot so na primer „Ukročena trmoglavka“, „Romeo in Julija“, „Vihar“, „Beneški trgovec“, „Kakor vam drago“, „Komedija zmešnjav“, „Hamlet“, „Rihard III.“ in druga).

Predstava je slavila večkratno zmago na 27. festivalu Dnevi komedije v SLG Celje, kjer je dobila naziv „Žlahtna komedija“, njena igralka Uroš Smolej in Iva Krajnc Bagola pa sta postala „Žlahtni komedijant“ in „Žlahtna komedijantka“ leta. To je zagotovo zaprlo usta kritikom, ki so Tiču očitali, da se bodisi preveč konzervativno, brez sodobnega sporočila drži Shakespeara (denimo, da njegovi ženski liki niso dovolj emancipirani za današnji čas in da je bil še Shakespeare naprednejši, ko je opisal karakter Beatrice/Maše), bodisi da se premalo drži

Shakespeara, ali pa da preveč zasmehuje homoseksualnost (kar, mimogrede, ni res); padli so celo očitki, da je predstava preveč „komercialna“ in nasveti, naj MGL, ker je javna institucija in kot takšna bi morala pripravljati predstave s „poslanstvom“, raje prepusti „puhoglavi“ žanr muzikala SiTi Teatru... A zakaj? Zakaj bi se MGL moral sramovati odlične predstave? In očitati ji, da je komercialno uspešna – zakaj, če pa je obenem tudi kakovostna (za razliko, na primer, od „Alpske sage“ višje imenovanega teatra)?! Muzikal je težek žanr. Iz mojega pogleda ima „Trač“ celi dve uri in pol odličen tempo, je izvirno zabaven od samega začetka do samega konca, izredno kakovostno narejen – vsi igralci, plesalci in glasbeniki brez izjeme pa odlično in natančno - kot švicarska ura - opravljajo svoje delo, obenem pa predstavo odigrajo z neverjetno lahkotnostjo in ob tem še očitno uživajo. In uživajo tudi gledalci, ki jih predstava ob končnem aplavzu dvigne na noge. Zato je bil „Trač“ zaslužen nagradjen. In dobil je tudi najvišjo oceno gledalcev

Dnevv komedije.

V MGL so muzikal premierno predstavili 23. februarja 2017.

Njegov avtor, v tragičnih okoliščinah 18. junija istega leta preminuli igralec Gašper Tič, se je kot komedijski libretist zares izkazal. Na muzikalu je sodeloval s skladateljem Davorjem Herzogom, za režijo pa sta poskrbela skupaj z Jako Ivancem, režiserjem Gledališča Koper. Pred premiero je Tič povedal, da se nima za pisca in o sebi najraje reče, da je režiser in igralec, ki tudi piše. Projekt, ki so ga pripravljali leto dni, je pisal „na kožo“ svojim kolegom igralcem in se pošalil, da je, da se jim ne bi zameril, napisal enajst glavnih vlog in dve srednji, malih vlog pa v tej predstavi ni. „Hotel sem, da bi bila predstava parada veččin, talenta in dobrega okusa,“ je še dodal. Dramaturginja predstave Ira Ratej je dopolnila, da je libretist obrekovanje, osiranje in govornice uporabil kot pogonsko gorivo komedije, dogajanje, ki ni časovno ali prostorsko zamejeno, je torej spletel okrog ljubezni in ne zmeraj zlonamernega

obrekovanja, dveh neločljivih komponent človeškega obstoja.

V Tračistanu, ki je urejen kot „demotračija“, je uradni jezik „rimščina“, vsi Tračistanci namreč govorijo v verzih, ki tečejo kot namazani – vsi, razen introvertirane intelektualke Hero, hčere gostilničarja Leonata in njegove živahne žene Maše. Trudi se, a ji pač ne gre; HERO: „Iskala sem, iskala, preko zime, / a ne najdem, ne najdem...“ -“Ziime, ne najdem ri...“ ji želi pomagati njena mama, vendar zaman, saj Hero stavek dokonča z: „Rii...manega verza!“ Še en komičen primer Herinega brezupnega prizadevanja: „Jaz pa sem brala in brala, / da ne bi s kom v postelji.... Koitus!“ Rimati začne šele, ko se zaljubi.

Ena izmed najslavnejših Shakespearovih komedij namreč pripoveduje – kakopak – o ljubezni, a tudi o spletkah in izdajah in številnih preizkušnjah, ki jih morajo zaljubljeni prestati, da bodo dosegli srečo. Pri Shakespearu gre za dva para, Gašper Tič je dopisal še dva.

A glavna tema Tičeve predstave je vendarle drugje – v boju z zlonamernimi, škodoželjnimi opravljalci, rumenimi novinarji, ki jih pooseblja „temna sila“ predstave, don Svedro. V času, ko so mediji polni izmišljenih novic zavoljo uspešne prodaje in novinarski kodeks kot da ne bi več obstajal, se v Tračistanu pojavi demonizirani don Svedro. Počasi mu uspeva uničiti marsikatero odnose, vendar avtor (že skoraj tragičen) konec razreši z deus ex machina – množičnim ljubezenskim poljubom in kar štirikratno poroko! Hčerki oštirke Maše, Hero in Beatrice, se poročita z lepima mladima vojakoma, njun poveljnik z dobrodušnim alkoholikom - župnikom (nakar zbežita nekam proti severu), suženj dona Svedra, v predstavi povsem razčlovečeni Boraccio,

ki še najbolj spominja na ubogljivega, žalostnega psa, pa zapluje v zakonski pristan z rahlo odcvetelo natakario Margareto; le zahvaljujoč moči ljubezni ponovno postane človek. Ljubezen torej premaga zlo oziroma trač – demonskega dona Svedra pa na koncu katarzično scvre...

Tič se v igri virtuožno poigrava z žanri; satira in ironija se prepletata z različnimi vrstami komik – od komike karikiranja, preko situacijske in karakterne komedije, do komedije zmešnjav, groteskne komedije in izrazite besedne komike (ne da bi se posluževal poceni humorja) – in vse to v velikem, skoraj „hollywoodskem“ stilu – a vseeno, v dobrem pomenu besede, v slovenski preobleki.

Osrednjo vlogo je napisal za Tanjo Ribič, ki je „blontno naivno“, poskočno oštirko Mašo, ki rada na polno živi, odigrala s pravo strastjo. In ne samo, da jo dobro odigra, podkovana je tudi pevsko, plesno in gibalno – v predstavi naredi celo perfektno stojo na glavi. V predstavi pa poleg nje blesti tudi Uroš Smolej v vlogi zabavnega, redkokdaj treznega duhovnika pikrih komentarjev (ki pije, med drugim, zato, ker je istospolno usmerjen). Del velikega ansambla so (poleg številnih glasbenikov in plesalcev) še igralci Iva Krajnc Bagola, ki se je odlično lotila svoje vloge Hero, Mojca Funkl (Margareta), Milan Štefe (Boraccio), Tina Potočnik Vrhovnik (Beatrice), Gregor Čušin (oštir Leonato), Jaka Lah (don Svedro) in drugi.

Avtor razgibanih in duhovitih „show“ plesov je Miha Krušič, koreograf plesnega šova na Siddhartinem stadionskem koncertu in na Vitrancu, ki je zaslužen tudi za Hiphop fest, plesne predstave z invalidi in nastope mnogih slovenskih pevcev. Scenografka Greta Godnič si je sredi zadnje polovice

odra zamislila gostilno „Pri Maši“ in v njeno drugo nadstropje, nad gostilniška vrata, zelo učinkovito namestila glasbenike, ki lahko živo komunicirajo z igralci, kar pomaga ustvariti pravo gostilniško vzdušje. Od odličnega kostumografa Lea Kulaša, imetnika treh Borštnikovih nagrad in nagrade Prešernovega sklada, zmeraj pričakujemo nekaj posebnega. Tudi tokrat je ustvaril čudovite kostume v duhu kabareja – ne manjka niti trik obleka Tanje Ribič, ki se z eno samo potezo iz vsakdanje, kratke, preobrazi v dolgo plesno obleko z bleščicami; precej zabavni so tudi kostumi letalcev, del katerih so, ob njihovem „priletu“ na oder, letala (na naramnicah).

Avtor glasbe je, kot že rečeno, skladatelj Davor Herceg, ki je s Tičem sodeloval že na njegovi uspešni glasbeni komediji „Trio“ v Gledališču Koper. Pravi, da najraje piše klasično klavirsko glasbo, a je bil „Trač“ odličen izziv, da dodobra naštudira vse značilnosti žanra muzikala. Zanj je napisal triindvajsetih odličnih, jazzovsko-kabarejskih songov, ki so spretno popestreni z izmiki v znane melodije in popevke; za vse naj omenim pesem „I need a Hero“ Bonnie Tyler, ki se tukaj transformira v „Jaz ljubim Hero“ v izvedbi zaljubljenega letalca.

„Biti režiser kolegom ni lahko, a se je na srečo dobro izšlo,“ je povedal Gašper Tič tik pred premiero. Njegove besede je potrdila Tanja Ribič: „Na vaje smo hodili z radostjo, igralci smo si pomagali med sabo kot že dolgo ne in v predstavi bomo z veliko svetlobe pokazali najmračnejše dele naše družbe.“

Tako je. Tračistan je zares mišljen kot prisposodba neke alpske deželice... Kako ironično in žalostno je, da so avtorja „Trača“ po njegovi smrti ta isti rumeni mediji blatili na vse mogoče načine...

Njegovo zadnjo predstavo vam zares priporočam, ker je vsekakor vredna ogleda!

Mestno gledališče ljubljansko; avtor libreta: Gašper Tič po komediji W. Shakespeara, avtor glasbe: Davor Herceg, režiserja: Jaka Ivanc in Gašper Tič, dramaturgija: Ira Ratej, scenografija: Greta Godnič, kostumografija: Leo Kulaš, koreografija: Miha Krušič, korepetitor: Joži Šalej, igrajo: Tanja Ribič, Gregor Čušin, Iva Krajnc Bagola, Tina Potočnik Vrhovnik, Mojca Funkl, Milan Štefe, Jaka Lah, Rok Matek, Filip Samobor, Matic Lukšič, Gaber K. Trseglav/ Tomo Tomšič, Rok Prašnikar/ Rok Kravanja, Uroš Smolej in dr.

(Predstava ogledana 25.10.2017 v Gledališču Park v Murski Soboti)

ALPSKA SAGA, NEOKUSNI MUZIKAL Z GLASBO SKUPINE AGROPOP

Na slovenske odre so se v komičnem muzikalu "Alpska saga", ki je imel premiero aprila lani in ga je napisala Desa Muck, vrnile kultne, že ponarodele pesmi skupine Agropop: "Ti si moj sonček", "Franček piromanček", "Ne verjemi", "Ljubi me, divja zver", "Jasmina", "Srečni smo Slovenčki", "Samo milijon nas še živi" in številne druge. Idejni vodja projekta je producent Aleš Klinar, bivši klaviaturist Agropopa, koproducent pa Špas Teater, ki je tudi ekskluzivni prodajalec predstave, ki dobesedno dviguje na noge gledalce vsepovsod po Sloveniji, kot poročajo.

Frančku (Tilen Artač) piromančku, ki naj bi zažgal že par skednjev in si že od nekdaj želi zasloviti kot pevec in osvojiti mestno dekle. Čeprav so njegove (z) možnosti od samega začetka nikakršne, se nekega dne – potem ko (zaradi preveč spitega alkohola "za slovo") prespi vso vojno za Slovenijo – zares odpravi v prestolnico. Vsem želi dokazati, da je tudi on pogumen. Za sabo pusti svoje (tudi ponekod slaboumno kmečko) dekle Lojzko (Ana Marija Mitić), kateri uspe še prej narediti otroka, družinsko kmetijo in oba starša (mama mu na skrivaj da vse očetove prihranke, kar tudi ni ravno brihtna poteza). V vasi, kjer plešejo in

in mirno živijo na vasi in še naprej pridno molijo k sv. Šerbi.

V samem zaključku predstave glasbena in igralska ekipa "zažura" in pred stoječo in navdušeno ploskajočo publiko doda kar nekaj uspešnic; vendar vse skupaj deluje nekoliko prisiljeno, še posebej povorka med občinstvom je nevzdržno obupna – kot tudi igralci, plesoči z gumijastimi prašičjimi maskami na glavi, kar je vrhunec neokusa. Situacijo, iz mojega pogleda, rešuje s komičnimi domislicami le odlični Jernej Čampelj, ki sedaj predstavlja ostarelega, rahlo senilnega Frančkovega očeta in s palico v rokah celo pade z odra med občinstvo – četita vnukov pa mu hiti na pomoč...

V glavnih vlogah so, pod režisersko taktirko igralca, režiserja in glasbenika Jureta Ivanušiča (ki je že leta 2002 režiral besedilo Dese Muck, "Jutri začnem"), nastopili že omenjena Tilen Artač (prepričljiv kot Franček) in Ana Maria Mitić (Lojzka), ki se niti najmanj ni potrudila skriti svojega močnega ljubljanskega naglasa, kar je precej moteče, glede na to, da igra "vaško dekle"; nekdanja plesalka in sanjsko dekle v Playboyu, sedaj uspešna pevka, ki nastopa tudi v prestižnem Twigu v Monte Carlu, Kristina Mišović, predstavlja Jasmino, Andreja Sonc mamó. Nedvomno glavna zvezda predstave pa je Jernej Čampelj, ki mojstrsko odigra tako preprostega kmečkovega očeta kot prebrisanega bosanskega producenta Sandokana (ki premore veliko šarma in precej spominja na Magnifica). Med koreografijami, ki so delo Matevža Česna, so se jim pridružili profesionalni plesalci.

Mlad, vendar že izkušen scenograf Darjan Mihajlović Cerar, ki redno sodeluje z režiserji Jašo Kocelijem ali Jernejem Kobalom, je uspel pričarati igrivo sceno v stripovskem duhu. V začetku predstave se na odru nahaja le zadnja kulisa, naivistično poslikana s sončnim vzhodom nad slovenskimi gorami in gozdovi – a v njej so zareze; z enostavno potezo se razgradi kot puzzle in njeni delčki so iz druge strani kulise pomanjšanih podeželskih hišk, hribov in rastlinja, ki še najbolj spominjajo na kulise lutkovnih predstav. Ob prihodu Frančka v mesto se spet enostavno obrnejo in iz druge strani predstavljajo sivino, beton in odtujenost. Ko jim dodajo bleščečo zaveso, mizo in stole, se v hipu prenesemo v bar. Precej domiselno.

Kostumi Vesne Mirtelj pa žal niso preveč

"Ko sem pisala zgodbo, sem bila zelo vesela. Skušala sem ohraniti prvine muzikala in Agropopa, poskušala sem vstaviti nekaj ironičnosti do slovenskih navad in ker je to muzikal, sem vstavila tudi nekaj romantike," je v intervjuju z nasmehom povedala Desa Muck. Aleš Klinar pa je bil po premieri prevzet: "To je to, ljudje so se spomnili svoje mladosti, uživali so v pesmih Agropopa, se smejali, peli, jokali in domov odhajajo s pozitivnim nabojem. Zdi se mi, da se vsi Slovenci najdemo v tej zgodbi."

Očitno se res najdejo. O čem pa pravzaprav gre več kot dve uri in pol dolga zgodba, ki, med drugim, prikazuje čas osamosvajanja in odcepitve Slovenije in je na premieri baje do solz nasmejala tudi nekdanjega predsednika, Milana Kučana (še posebej naj bi ga navdušila interpretacija njegovega znamenitega govora ob odcepitvi)?

Pripoveduje o vaški "zgubi", slaboumnem

pojejo še prašiči in kjer molijo k sv. Šerbi, so vsi bolj počasne pameti.

V Ljubljani Franček takoj naleti na producenta dvomljivega slovesa, ki mu je za denar pripravljen odpreti vrata – kratka kamorkoli. No, vsaj do tretjerazrednega bara sredi betonskih blokov. Obljubi mu vse, kar si njegovo srce poželi – tudi ljubezen zapeljive barske pevke Jasmine (ki je pravzaprav producentova on-off ljubica). Tudi ona podleže čaru njegove kreditne kartice in Franček zapravlja in zapravlja. Nazadnje za diamantni prstan s katerim jo misli zaprositi za roko. Nič zato, ji pove, da denarja ni več – od zdaj naprej bosta skupaj kmetovala, živela preprosto in imela veliko otrok. Jasmina vzame prstan, Frančka pa ne. In seveda se, kot naročeno, ravno v tistem delikatnem trenutku v Ljubljani pojavita Frančkova mama in noseča Lojzka, ki ga mislita spraviti k pameti... V zadnjem prizoru se prenesemo 20 let naprej v prihodnost in vidimo Lojzko s Frančkom ter celim kupom njima podobnih otrok, kako lepo

predstav, ki brijejo norca iz ljudi, v tem primeru predvsem iz prebivalcev podeželja, saj čisto vsak vaški lik deluje slaboumno. Je pa res, da ni prizanesljiva niti do prebivalcev mesta, ki pa so vsi po vrsti sleparji in lažnivci. Dejstvo, da se temu gledalci do solz smeji, se mi zdi zaskrbljujoče. Jih nič ne moti, da jih nekdo tako vidi?! Kruha in iger! Zmešaj pest neokusnih šal, pet pop zvezdnikov, začini z ducatom brhkkih deklet, ki kažejo noge in dekolteje in prelij z odmevnimi (sicer pa izvrstno odigranimi in odpetimi) komadi popularnega benda, kot je Agropop – to je recept za gledališko, predvsem pa (saj to je bistveno!) za tržno uspešnico današnjega časa. Da se avtorica prepogosto poslužuje že stokrat prežvečenih, precej primitivnih "for" tipa: "Kolo in torbo ima, zagotovo je požigalec!" raje niti ne omenjam. Od nje bi pričakovala več.

izvirni, saj so dejansko zgolj parodija na kostume domačih narodnozabavnih ansamblov, s to razliko, da je igralkam/plesalkam še skrajšala minice... Poleg tega je Ani Mariji Mitič namenila nelepo lasuljo iz umetnih vlaken, plesalcem pa, ob priliki, že omenjene gumijaste prašičje glave. No, vsaj barska pevka Jasmina je oblečena v zares seksi obleko, "producent" Sandokan in njegovi pajdaši pa nosijo "privlačne" trenerke (če se da o trenerkah zapisati, da so privlačne) in v kombinaciji s krznjenimi plašči, zlatimi

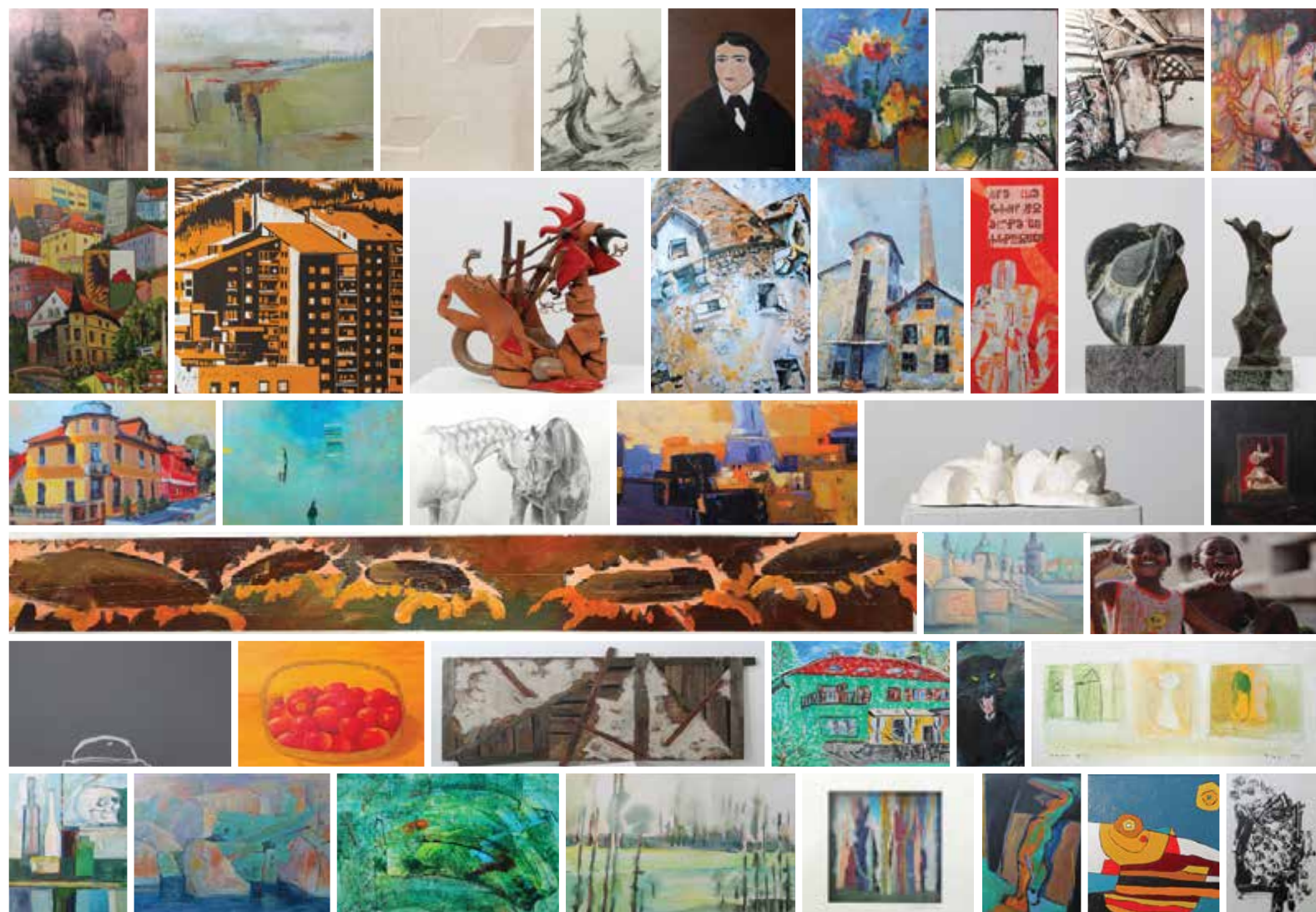
verigami in ta pravimi sončnimi očali delujejo avtentično.

Uspešnice Agropopa v novi, za predstavo malenkost besedno prirejani obliki, v živo odlično izvaja "Saga bend", ki ga sestavljajo Miha Gorše na klaviaturah, Tadej Košir na kitari, Matej Tekavčič na bas kitari in Dorian Granda na bobnih.

Meni osebno predstava ni bila všeč in sem jo zares težko gledala, saj ne maram banalnih (razumi nekakovostnih)

Špas teater; avtorica: Desa Muck, režiser: Jure Ivanušič, glasba: Agropop – Aleš Klinar, scenografija: Darjan Mihajlovič Cerar, kostumografija: Vesna Mirtelj, koreografija: Matevž Česen, igrajo: Tilen Artač, Ana Marija Mitič, Jernej Čampelj, Kristina Mišović, Andreja Sonc/ Anja Strajnar in dr., Saga bend: Miha Gorše, Tadej Košir, Matej Tekavčič, Dorian Granda.

MESTNA GALERIJA ŠOŠTANJ

Ob 20-letnici delovanja Mestne galerije Šoštanj,

Vas vabimo na odprtje razstave

IZ ZBIRKE

Mestna galerija Šoštanj, 23. april 2018 ob 19.00

Razstavljenih je 40 likovnih del različnih avtorjev, ki so pustili svoja dela za galerijsko zbirko. V programu sodeluje **Komorna skupina tolkal GŠ FKK, oddelka Šoštanj** pod mentorstvom Davorja Plambergerja.

Razstavo bo odprl župan Občine Šoštanj, **Darko Menih**.

*

Vabljeni tudi pred Mestno galerijo od 15.00 dalje, na druženje s kiparjem **Francem Ravnjakom** iz Šoštanja in **Gregom Petkovnikom** samorasnikom iz Belih Vod, ki bosta ustvarjala v lesu.

Ob 20-letnici delovanja Mestne galerije Šoštanj, ki je prvič odprla vrata za javnost 23. aprila 1998, je bil izdelan tudi katalog, ki ga trenutno lahko vidite na spletni strani Občine Šoštanj www.sostanj.si in na spletni strani ZKS www.zks.si.

Do sedaj je v Mestni galeriji Šoštanj razstavljalo 187 ustvarjalcev, ostalih dogodkov, ki so se zvrstili v njej, nismo šteli. Na Zavodu za kulturo Šoštanj se zahvaljujemo vsem, ki so prispevali k vsebinam in seveda k začetkom delovanja, ki so pomenili pomemben kulturni prispevek pri razvoju nove Občine Šoštanj, katere župan je bil dr. Bogdan Menih. Tudi oba župana, Milan Kopusar in Darko Menih, sta podprla delovanje Mestne galerije Šoštanj, ki od leta 2002 deluje pod okriljem Zavoda za kulturo Šoštanj.

Zavod za kulturo Šoštanj

2018
Napotnikovo leto
v občini Šoštanj
Akademski kipar
Ivan Napotnik, 1888–1960,
130. obletnica rojstva.